

РЕШЕНИЕ

№ 12620

гр. София, 17.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 27 СЪСТАВ, в публично заседание на
шести юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ДИМИТЪР К. ДЕМИРЕВ**

при участието на секретаря **ВАЛЕРИЯ Й. ДИМИТРОВА**
като разглежда докладваното от **ДИМИТЪР К. ДЕМИРЕВ** Гражданско дело №
20221110155314 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.124 ГПК.

Производството е образувано по искова молба на Д. А. П., с която е предявен положителен установителен иск с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК срещу ответника Д-----, за признаване за установено спрямо ответника, че ищцата е собственик на поземлен имот с идентификатор -- по Кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. София, с площ 551 кв.м., с номер по предходен план: 195, квартал: 5А, парцел XI, начин на трайно ползване на имота: незастроен за жилищни нужди, поради придобиването му по давност, считан от 2006г.

Ищцата твърди, че считано от 2006 г. владее поземления имот, като в период от повече от десет години е упражнявала фактическа власт, като е владяла същия като неин собствен, владението ѝ било постоянно, непрекъснато, спокойно, явно и несъмнено, така и че фактическата власт върху имота никога не е била отнемана и спрямо имота не са предявявани претенции. С оглед на обстоятелството, че не притежавала документ за собственост, предприела действия за снабдяване с документи, необходими в производство по реда на чл. 587, ал. 2 от ГПК. По молба на ищцата на 04.01.2022 г. била извършена заверка на молба- декларация по чл. 587 от ГПК от кмета на Столична община- Район „Лозенец“, след което ищцата подала заявление пред Областна Администрация на Областен Управител на Област София за снабдяване със заверка на молба-декларация по заявление вх. № ОА23-190/06.01.2022г., по което не било налице произнасяне. С решение № 71/19.04.2022г. на Административен съд- Кюстендил бил отменен

мълчаливият отказ на Областния управител на Област София да извърши административна услуга по искането на ищцата за издаване на удостоверение по заявление вх. № ОА23-190/06.01.2022г., в изпълнение на което Областният управител на Област София издал удостоверение с изх. №ОА29-6889/16.05.2022г., в което било удостоверено обстоятелството, че за процесния имот бил съставен Акт за държавна собственост №11302 от 21.04.2022г., утвърден от Областния управител, въз основа на който ответникът се легитимирал като собственик на процесния имот.

В срока по чл.131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от Столична община, в който оспорва предявения иск. Оспорва ищцата да е владяла процесния имот за период от 2006 г. до 2022 г. Поддържа, че с издаването на Акт за частна държавна собственост № 11302/21.04.2022 г., правата на управление на имота са предоставени на Областния управител на област София в техния пълен обем, включващ владение, ползване и поддържане на имота, като същият няма правопораждащо действие, а само констатира държавна собственост. Твърди, че с надлежното вписване държавен имот са заявени собственическите права на Областния управител. Оспорва ищцата да е осъществявала постоянно, непрекъснато, спокойно, явно и несъмнено давностно владение. Вписването имало оповестително действие и ищцата се считал информиран за претенциите на Държавата.

Софийският районен съд, след като взе предвид становищата на страните и ангажираните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, намери за установено следното от фактическа страна:

Приета е молба-декларация от 04.03.2021 г. от ищцата, адресирана до нотариус, чрез кмета на Столична община, с искане за признаване на правото на собственост по реда на чл. 567 ГПК за процесния поземлен имот, както и удостоверение от Областна администрация гр. София от 04.01.2022 г., видно от което за процесния недвижим имот не е имало акт за държавна собственост, съставен до 01.06.1996 г. и акт за общинска собственост (л. 9 по делото).

Приет е акт за държавна собственост № 11302 от 21.04.2022 г., съгласно който на основание чл. 3, т. 5 и чл. 68, ал. 1 от ЗДС, във връзка с чл. 103, ал. 1 и чл. 104, ал. 1, т. 8 ППЗДС, процесния поземлен имот е признат за частна държавна собственост, като е записан като бивш собственик на имота – държавата. (л. 16 и л. 17)

Прието е и удостоверение от Областна администрация гр. София от 16.05.2022 г. (л. 13 по делото), съгласно което за процесния поземлен имот бил съставен акт за държавна собственост № 11302 от 21.04.2022 г.

Приета е скица № 15-308384-23.03.2023 г. на процесния поземлен имот, видно от която, няма данни за собственост по данни от Кадастрален регистър

на недвижими имоти.

По делото е прието заключение по съдебно-техническа експертиза, което съдът кредитира като обективно и компетентно изготвено. От същото се установява, че имотът е ограден откъм двете улици с градинска мрежа на метални колове, като само няколко са циментирани. Преди това оградата е била на дървени колове. Сега съществуващата ограда е от около една година. Оградата с поземления имот от север е метална с бетонова основа. Част от оградата с поземления имот от изток също е метална с бетонова основа. Останалата част е стена на сграда в съседен имот. Съгласно чл. 147, ал. 1, т. 7 от ЗУТ, не се изисква одобряване на инвестиционни проекти за издаване на разрешение за строеж на леки прозирни огради с височина до 2.20 м. над прилежащия терен (каквто е случаят с въпросната ограда). Процесният имот към момента на огледа не е поддържан, занемарен е и не е облагородяван. Обрасъл е с храсти и саморасли дървета. Няма табели, обозначаващи, че имотът е държавен или частен и забраняващи достъпа до него. Първият регулационен план за м. Драгалевска спирка е одобрен с Указ № 334/16.10.1932 г. за уличната регулация и Зап. № 4771/16.11.1932 г. за дворищната регулация на Министерството на обществените сгради, пътищата и благоустройството. С тази регулация се оформят кварталите и уличната мрежа. Регулационен и идейно-застроителен план, одобрен със Зап. № 44/27.01.1966 г. на зам-председателя на ИК на СГНС, бивш имот № 1 от бивш кв. 194 (идентичен с УПИ XI-19, кв. 5а) с идентификатор -- по кадастрална карта попада в парцел за озеленяване. В следващия регулационен план, одобрен със Зап. № 17/18.01.1975 г. на гл. архитект на София, имотът попада в кв. 5, целият отреден за комплексно жилищно и обществено строителство. Регулационният план, одобрен със Зап. № РД-50-09-164/23.03.1987 г. на гл. архитект на София, одобрява застроителния, регулационния и кадастралния план на м. Драгалевска спирка. Съгласно този план имот № 135 (имот с идентификатор -- по кад.карта) попада в кв. 5, УПИ II – за читалище, кино и кафе. Мероприятието не е изпълнено. Действащият регулационен план е одобрен със заповед № РД-50-09-533/25.11.1993 г. на гл. архитект на София и влязъл в сила. С него се одобряват застроителния, регулационния и кадастралния план за местността. За процесния имот се обособява УПИ XI-195, кв. 5а, попадащ в устройствена зона с преобладаващо жилищно застрояване. Липсват данни за прилагането му по отношение на процесния имот. Не се открива АДС, съставен преди 01.06.1996 г., както и акт за общинска собственост. За процесния имот има съставен акт за частна държавна собственост № 11302/21.04.2022 г. Няма данни имотът да е отчуждаван и няма данни за предявени, респективно удовлетворени реституционни претенции.

По делото са разпитани трима свидетели при режим на довеждане на страна на ищцата. Свидетелката Б-----, сестра на ищцата, поради което съдът ще цени показанията съобразно чл. 172 ГПК, дава показания, че се преместила да живее в гр. София през 2011 г., след като баща им починал през 2010 г. Сочи,

че ищцата живеела на квартира с баща си на ул. К- през 2006 г. Сестра и имала куче, което взела със себе си в София, когато се преместила да живее там. Срещу квартирата имало необработваемо място с храсти. Ищцата била решила да направи колиба на кучето си през 2006 г. в това място, понеже хазайката им не допускала домашни любимци. Описва имота като 500 кв. м. на ъгъл от двете страни на сгради, а една от улиците водела към бул. „Ч-----“. Ищцата го била оградила, за да не избягало кучето и да не правело проблеми на другите хора, като година по-късно кучето починало. Не било много поддържано, но било косено. Бил ограден с дървени колци и тънка мрежа като за птици, а по-късно ищцата била подновила оградата с телена мрежа и колци. През 2011 г., след като починал баща им, били построили малка барачка с маси и столчета, където излизали. Преди това е нямало нищо, само храсталак. Там сестра и се била запознала със съпруга си, като разчиствали мястото заедно, понеже. съседите се били оплаквали, че се събирали бездомници. В момента в имота нямало нищо, сестра и учила и се готвила за изпити, поради което не било чистено тази година.

Свидетелката Ц-----, приятелка от деца с ищцата, поради което съдът ще цени показанията съобразно чл. 172 ГПК, дава показания, че когато бащата на ищцата починал през 2010 г., тя идвала често до София да я вижда, защото била притеснена за нейното емоционално състояние. Сочи, че през 2006 г. ходила на гости на ищцата в нейната квартира на ул. К- № 5, където живеела с баща си и работела наблизо. След смъртта на бащата на ищцата, били ходили заедно в имота, защото навявал спомени на ищцата как баща и берял дръвчетата. Имало две пейки с една масичка, където сядали и пушели. Описва имота около 550 кв. м., квадратен на ъгъл, едната улица била „Б-“, а другата „К-“, имало и сграда на калкан. Там ищцата около 2010-2011 г. отглеждала кученце, което сега починало. През 2011 г. имало кучешка колибка, която ищцата направила, било е чисто и подредено, помагала и с изхвърлянето на отпадъци. В момента имотът бил празен, тъй като през м.04 2020 г. ищцата имала интерес да покани инвеститор да застрои мястото, но се оказало проблем документално, затова разговаряли с нея да възобновят процеса.

Свидетелят Е----, съпруг на ищцата, поради което съдът ще цени показанията съобразно чл. 172 ГПК, дава показания, че се запознал с ищцата през 2006 г., като от както се познават ищцата се грижела за имота, който описва с правилна форма, около 550 кв. м. и граничел с ул. „Б-“ и ул. „К-“. Свидетелства, че имотът бил ограден. Преди това в него ищцата си отглеждала куче. Сочи, че през 2007-2008 г. в имота имало една беседка и кучешка колиба. Кучето починало през 2011 г., една година след като починал бащата на ищцата, беседката била още 2-3 г. в имота след което изчезнала. Запознал се е с ищцата докато заграждала имота, като първоначалната ограда била със зелена мрежа на квадрати и дървени колци. Не е имало спорове със съседите относно имота.

Съдът не кредитира показанията на св. Б----- и св. Е---- в частта относно построената барака/беседка през 2011 г., поради противоречие между показанията, доколкото не става ясно кога е построена същата и как са се запознали на нея преди да бъде построена, налице е противоречие за обстоятелствата относно запознанството в имота, така и в показанията на св. Ц----- не е описана въпросната барака/беседка за периода 2011 г., а са посочени пейка с една масичка. Налице са противоречия в показанията на св. Е---- относно периода на поставяне на кучешката колиба и барака/беседката, който посочва 2007-2008 г., а св. Б----- посочва, че колибата е поставена 2006 г., а бараката – 2011 г. Противоречие е налице и между показанията на св. Ц-----, която посочва, че бащата на ищцата е берял дръвчета в имота преди да почине през 2010 г., а св. Б----- свидетелства, че преди 2011 г. е имало само храсталак в имота.

Съдът не кредитира показанията на св. Б-----, съобразявайки чл. 172 ГПК, относно първоначалното заграждане на имота именно от ищцата поради факта, че в този период свидетелката не е живяла на адреса, тоест показанията и не са резултат от непрекъснати и последователни лични впечатления в този период, налице са неясноти относно запознанството със съпруга на ищцата (дали е на беседката, респ. през 2011 г. или първоначално в имота), който твърди, че през 2006 г. се е запознал, докато ищцата е заграждала имота, така и св. Ц-----, която съдът намира за обективна към предмета на спора, не описва в показанията си имотът да е ограден.

От горното, поради противоречия и преценявайки показанията на свидетелите съобразно чл. 172 ГПК, с оглед родството, съдът може да кредитира показания и да установи единствено обстоятелствата относими към спора, че през 2006 г. е била поставена кучешка колиба и мястото е било изчистено от ищцата. По-късно е била поставена нова ограда от ищцата, като в последната година ищцата е била ангажирана и не е чистила мястото.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 235 ГПК във връзка с наведените в исковата молба доводи и възраженията на ответника, намира от правна страна следното:

Предявен е положителен установителен иск с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК

Съдът е разпределил тежест на доказване съобразно чл. 154, ал. 1 ГПК, като ищцата следва да установи, че е собственик на процесния поземлен имот на твърдяното правно основание давностно владение продължило 10 г., т. е. че владее явно, необезпокоявано и непрекъснато имота, считано от 2006 г. Ответникът следва да установи, че с Акт за частна държавна собственост, процесният имот е актуван законосъобразно, с който правата за управление на имота са предоставени на Областния управител на област София.

Способите за придобиване на вещни права са изчерпателно изброени в закона, като съгласно чл. 77 ЗС правото на собственост се придобива чрез

правна сделка, по давност или по други начини, определени в закона. Право на собственост върху недвижим имот може да се придобие чрез давностно владение тогава, когато лице упражнява фактическа власт върху имот с намерение за своене (т. е. притежава *animus* и *corpus*) в продължение на 10 г., а когато е добросъвестно (по смисъла на чл. 70 ЗС) – в продължение на 5 г. – арг. чл. 79 ЗС. Владението трябва да е явно и да се манифестира пред трети лица. Съгласно § 1, ал. 1 от Закона за допълнение на Закона за собствеността давността за придобиване на имоти - частна държавна или общинска собственост спира да тече от 31.05.2006 г. до 31.12.2022 г. Конституционният съд е обявил за противоконституционна разпоредбата на § 1, ал. 1 ЗД на ЗС, като противоречаща на чл. 17, ал. 1 и ал. 4 от Конституцията. Изрично е посочил, че с обявяването □ за противоконституционна не се засяга нейният досегашен ефект, а съгласно чл. 151, ал. 2, изр. 3 КРБ последиците от преустановяване на мораториума настъпват от момента на влизане на решението му в сила (три дни след обнародването му – чл. 151, ал. 2, изр. 2 КРБ).

Предвид наведените доводи от ищцата за изтекла придобивна давност за период (от 2006 г. до исковата молба), попадащ в обхвата на действието на мораториума и заявената позиция на ответника, че имота е частна държавна собственост, първо следва да се отговори на въпроса дали е текла придобивна давност, с оглед твърдението, че имотът е частна държавна собственост.

В случая е представен акт за частна държавна собственост (л. 16 и л. 17 по делото), с който процесният имот е актуван на основание чл.3, т.5 и чл.68 ЗДС вр. чл.103, ал.1 и чл.104, ал.1, т.8 ППЗДС. Актовете за държавна, съотв. за общинска собственост, са официални документи, съставени от длъжностни лица по определен ред и форма, с които се удостоверява възникването, изменението и погасяването на държавната, съотв. на общинската собственост. Освен описание на имота и неговото местонахождение, в акта се посочват фактическото и правното основание, по силата на което имотът е станал държавна /общинска/ собственост. Това е така, тъй като актовете за държавна/ общинска/ собственост нямат правопораждащо действие, а само констатираат придобитото по някой от предвидените в чл. 77 ЗС способности право на собственост (така *Решение № 391 от 18.10.2012 г. по гр. д. № 1139/2011 г., г. к. I г. о. на ВКС*). При това положение, в тежест на ответника, т. е. държавата е да установи наличието на посоченото в акта правно основание за придобиване на собствеността върху невидимия имот, т.е. имотът да представлява незастроен урегулиран поземлен имот /чл.104, ал.1, т.8 ППЗДС/. Съгласно чл. 6 ЗС /редакция от 1951 г./ държавни стават имотите, които държавата придобива съгласно законите, а така също и имотите, които нямат друг собственик. Първата хипотеза има предвид осъществяването на такъв юридически факт, чиято правна последица, според предвиждането в конкретен нормативен акт, се състои в изгубване на правото на собственост от досегашния му носител и преминаването му в патримониума на държавата. По втората хипотеза следва да се има предвид,

че основните данни за недвижимите имоти, включително и тези за правото на собственост, се съдържат в различните карти, планове, регистри и друга документация, одобрени по реда на Закона за единния кадастър на НРБ /отм./, Закона за териториалното и селищно устройство /отм./, съответно Закона за кадастъра и имотния регистър, ЗС, ЗСПЗЗ и З.. Съдебната практика приема, че ако по време на отреждането със съответния план /кадастрален, уличнорегулационен /план за обществени мероприятия/, дворищнорегулационен/ един имот е с неизвестен собственик, той се води като безстопанствен. В такъв случай съгласно чл. 6 ЗС /първоначална редакция/ имотът преминава в патримониума на държавата като собственик на всички имоти, които нямат друг собственик /в който смисъл изрично е решение № 541/ 06.07. 2010 г. на ВКС по гр.д. № 661/2009г. на Първо г.о./. В конкретния случай се установява от заключението на в.л., че по предходните планове няма означено отреждане на имоти за частни лица, бил е последователно отреден за озеленяване, съответно е попадал в УПИ с предвиждано мероприятие, което не е реализирано. С оглед на тези данни следва да се приеме, че имотът не е принадлежал на физическо лице и следователно е имал статут на безстопанствен като представлява незастроен урегулиран поземлен имот, поради което Държавата е имала основание да го актува като частна държавна собственост.

Оттук следващият спорен въпрос е спряна ли е придобивната давност за конкретния период. С решение № 3 от 24.02.2022 г. по к. д. № 16/2021 г. на Конституционния съд на Република България (обн. ДВ, бр. 18/04.03.2022 г.) са обявени за противоконституционни разпоредбите на § 1, ал. 1 от Закона за допълнение на Закона за собствеността (обн., ДВ, бр. 46/2006 г., посл. доп., ДВ, бр. 18/2020 г.) и на § 2 от Заключителните разпоредби на Закона за изменение на Закона за собствеността (обн., ДВ, бр. 7/2018 г.). Съгласно първата разпоредба давността за придобиване на имоти - частна държавна или общинска собственост спира да тече до 31.12.2022 г. (считано от 31.05.2006 г.). С атакувания § 2 ЗР на ЗИЗС е придадено обратно действие на последното по време удължаване на срока на спиране на давността за придобиване на имоти частна държавна или общинска собственост, прието с § 1 ЗИЗС (обн., ДВ, бр. 7 от 2018 г.). Разпоредбата на § 1 ЗИЗС е обнародвана в ДВ, бр. 7 от 19.01.2018 г., но влизането ѝ в сила е от 31.12.2017 г. - § 2 ЗР на ЗИЗС, като по този начин с обратна сила е отнет вещноправният ефект на давностното владение, осъществявано в периода от 31.12.2017 г. до 19.01.2018 г. Конституционният съд е обявил за противоконституционна разпоредбата на § 1, ал. 1 ЗД на ЗС, като противоречаща на чл. 17, ал. 1 и ал. 4 от Конституцията. Изрично е посочил, че с обявяването ѝ за противоконституционна не се засяга нейният досегашен ефект, а съгласно чл. 151, ал. 2, изр. 3 КРБ последиците от преустановяване на мораториума настъпват от момента на влизане на решението му в сила (три дни след обнародването му – чл. 151, ал. 2, изр. 2 КРБ). Нормата на § 2 ЗР на ЗИЗС е обявена за противоконституционна, като противоречаща на чл. 4, ал. 1 и на

чл. 17, ал. 1 и ал. 3 от Конституцията, тъй като засяга вече придобити права – в случая правото на собственост, основаващо се на изтекла в периода от 31.12.2017 г. до 19.01.2018 г. придобивна давност. В решение № 3 от 28.04.2020 г. по к. д. № 5/2019 г. на КС на РБ е прието, че спрямо правоотношения, предмет на висящи съдебни производства, обявеният за противоконституционен закон не се прилага. С оглед на това настоящият съд, разглеждащ висящия пред него правен спор, не следва да приложи противоконституционната норма на § 2 ЗР на ЗИЗС (обн., ДВ, бр. 7/2018 г.). Предвид задължителния за съдилищата характер на решенията на Конституционния съд (чл. 14, ал. 5 ЗКС), от горното следва, че **за периода 31.05.2006 г. – 30.12.2017 г. и 20.01.2018 г. – 07.03.2022 г. придобивната давност за имоти частна държавна или общинска собственост не е текла по силата на установения от законодателя мораториум**; същата започва да тече с влизане в сила на решението на Конституционния съд на 08.03.2022 г. За времето от 31.12.2017 г. до 19.01.2018 г. давностният срок следва да бъде зачетен от настоящия съд, поради което дори да се приеме, че по силата на чл. 6 /отм./ ЗС (ред. Изв., бр.92/1951 г.) /така и Решение № 50080 от 26.10.2022 г. по гр. д. № 1814 / 2021 г. на Върховен касационен съд, 2-ро гр. отделение, в този смисъл и Решение № 50141/24.03.2023г. по гр.д. № 3194/2021г. по описа на ВКС/, като процесният имот е бил частна държавна собственост, който се твърди да е владян, считан от 2006г. до 10.10.2022г. (датата на исковата молба), поради което следва да се приеме, че десетгодишният срок по чл. 79, ал. 1 ЗС не е изтекъл, съответно **искът е неоснователен и подлежи на отхвърляне**.

Отделно от това, настоящият съдебен състав намира, че искът е неоснователен и поради недоказаност на твърденията за постоянно, непрекъснато, спокойно, явно и несъмнено упражняване на фактическа власт с намерение за своене. По делото от частично кредитираните свидетелски показания се установи, че ищцата е разхождала кучето си, сложила кучешка колиба и е почистила имота, за да гледа кучето си там през 2006 г., което умряло няколко години след това. От приетата съдебно-техническа експертиза се установи, че към момента имота не е поддържан, занемарен е и не е облагородяван, обрасъл е с храсти и саморасли дървета. На мястото съществува ограда от около една година. Съдът съвкупно от приетата съдебно-техническа експертиза и свидетелските показания достига до извод, че ищцата е положила сегашната ограда, с оглед строителни намерения на инвеститор през м.04 2020 г. Обстоятелствата относно тези намерения съвпадат времево и телеологично с поставената малко по-късно ограда и искането за снабдяване с констативен нотариален акт за имота с молба-декларация от 04.03.2021 (л. 9 по делото). Владението има обективна и субективна страна (*animus* и *corpus*), т. е. фактическа власт и намерение за своене. От гореизложените факти не може да се обоснове извод, че ищцата е упражнявала явно фактическа власт за себе си върху имота за период от 10 г., не се доказват факти в тази посока, дори напротив, от експертизата на вещото

лице се въвеждат опровергаващи факти. Конкретно поставянето на кучешка колиба през 2006 г. не може да се приеме за манифестиране на владение и упражняване на фактическа власт, доколкото кучето е починало по-късно, колибата е изчезнала от имота и същият е занемарен. Съдът приема, че поставянето на колиба и разхождане на куче в имот държавна собственост в междублоково пространство не сочи намерение за своене на имота. Владение по смисъла на чл. 68 ЗС е било налице едва към 2021 г., след „възобновяване на процеса“ с оглед интереса за застрояване на поземления имот и наличие на инвеститор, поради което 10-годишната придобивна давност не е изтекла към момента и ищцата не е придобила спорното право.

По разноските:

С оглед изхода на спора, с право на разноски разполага само ответникът, който е доказал сторени разноски в размер на 500лв. за депозит за вещо лице.

С оглед на горното, Софийският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения положителен установителен иск с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК от Д. А. П., ЕГН: *****, с адрес: гр. К--, срещу Д--, адрес: гр. София, ул. „-----“, за признаване за установено спрямо ответника, че ищцата е собственик на поземлен имот с идентификатор -- по Кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. София, с площ 551 кв.м., с номер по предходен план: 195, квартал: 5А, парцел XI, начин на трайно ползване на имота: незастроен за жилищни нужди, находящ се в гр.С-- ----, с граници на поземления имот: ПИ № ---, ПИ № --, ПИ № --, ПИ № - и ПИ № --.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 и ал. 8 ГПК Д. А. П., ЕГН: *****, с адрес: гр. К--, да плати на Д--, адрес: гр. София, ул. „-----“, разноски по делото в размер на 500 лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____